

צעצועים אסורים

האם הצעצועים של ילדך מסוכנים? האם הם עלולים לגרום לפציעות? למות? כל צעצוע המיוצר בישראל חייב — תיאורטית לפחות — להתאים לדרישות תקן 562 של מכון התקנים הישראלי. תקן רשמי זה נועד להבטיח שהצעצוע, במקום תענוג — לא יגרום לאסון.

באיזו מידה מקויים התקן? באיזו מידה נמכרים בחנויות צעצועים מסוכנים? הנתונים בישראל אינם מלאים, אולם

לדך מטפס על עץ, נופל, ושובר יד; מישהו יורה ברונטקה ופוגע בן עינו; בתך משחקת תופסת על המדרכה, מדלגת לרחוב, ונדרסת על-ידי מכונית; אלו התמונות שאת רואה לעיני רוחך, כאשר את חושבת על משחקים מסוכנים. אולם ישנו סוג אחר של משחקים

מסוכנים — ודווקא במקום שנראה לך הכי בטוח: בחדר-הילדים. שם, בין צעצועיו, עלול ילדך להינזק לפעמים לא פחות מאשר ברחוב הפרוע.

עלולים לסדוק את עור התוף של הילד. למרות הפסקת הייצור, המשיך הצעצוע להימכר ברבבותיו, עוד זמן רב, מתוך המלאי של היצרן ושל אלפי המוכרים ברחבי המדינה.

באוקה זו יצרה על-ידי אחד מגדולי יצרני הצעצועים בארצות-הברית, אולם, למרות 300 המהנדסים המועסקים במפעל, הצליח היצרן לייצר צעצוע שלא עמד בדרישות הבטיחות האלמנטריות ביותר.

פני זמן מה הגיעה לבית-החולים בעיר מורטון, פנסילבאניה, ילדה קטנה שנפגעה בעינה. היא נפצעה כאשר שיחקה בצעצוע יקר וחריש, שהוצא זה עתה ל־שוק: קטר רכבת מפלסטיק, שעל ארובתו היו מורכבים בלונים. האחזיר שיצא מהי ארובה היה מנפח את הבלונים, והילד שהבלון שלו התפוצץ ראשון היה הי מנצח. משחק יפה, נכון? אלא שהבלונים התפוצצו בכוח כזה, שעיינה של הילדה נפגעה.

אחד הלהיטים הלוהטים ביותר בין ילדי ארצות-הברית, לפני ארבע שנים, היה צעצוע דמוי באוקה. הוא נמכר בכמויות

בארצות-הברית — ממנה מיובאים לישראל צעצועים בהי מוניהם — התפוצצה זה עתה שערורייה מהדהדת: פוצץ אותה ראלף נאדר — מומחה הבטיחות מספר 1 שם, האישי שהתפרסם כאשר יצא בודד למלחמה בתעשיית-המכוניות האדירה וניצח אותה, בחושפו בפני מיליוני אמריקאים מזועזעים את הזילזול בבטיחות שגילו היצרנים.

עתה פיוסס נאדר דוייח על תעשיית-הצעצועים, בו הוא קובע: צעצועי ילדיך אינם בטוחים דיים.

ילדים בדרכי-כלל עושים ההיפך ממה ש־נראה נורמלי בעיני מבוגרים: ילדים רבים, במקום לנשוף החוצה, נשמו פנימה — והחץ נתקע בגרונם. עד שבהתערבות משרד-הבריאות האמריקאי הוסיף היצרן לצעצוע ססתום-ביטחון שמנע את בליעת החץ, הספיקו להימכר שש מליון חתיכות מהדגם הלקוי.

700 אלף פגיעות לשנה מצעצועים — זוהי הערכתו של משרד-הבריאות הי אמריקאי. ברור שחלק מפגיעות אלו נגרם רק על-ידי השתוללותם של הילדים. אולם באיזה חלק אשמים היצרנים? לדברי נאדר — בחלק גדול מדי:

● בובת פלסטיק נהדרת, שניתן היה לשנות את מצב אבריה כך שתשב, תעמוד, תשכב, ומה לא — נתגלתה כגורם ל־שריטות וחתיכים וזרדם: כאשר הילד טיפל בה, התגלה שמקצות ידיה ורגליה בלטו חוטי-ברזל חדים.

● קשת שתוארה כ"בטוחה לילדים"

● טל חללי שסנפיריו חדים כסכינים.

רעל אפילו במוצצים

שר מתוך 42 רכבות צעצוע ש־הוצאו לשוק בשנה האחרונה בלבד נפסלו כמסוכנות על-ידי איגוד הצרכנים. האיגוד כינה כ"בלתי ניתנת להצדקה" את

המיפלצות שלי

השבוע נפתח בצורה לגמרי לא סיגרתית ומשמעמת, כאשר אריק הגיע מבית-הספר עם חולצה קרועה, שפה פצועה, פנס בעיניו, ושערו, ראשו וכל בגדיו מלאים חול ואבק. פעם ראשונה שזה קורה לי. לא ידעתי מה לעשות, אז לא עשיתי כלום. שתקתי.

סתם שבוע של חול-הרבה חול

כשהוא ראה שאני שותקת, הוא התחיל להיות מודאג ברצינות וניסה להרגיע אותי: "אמא, בחייך, תפסיקי לעשות מהומה מכל דבר. סתם הלכתי מכות עם איזה מרקוס אחד."

"אריק, לא אמרתי מילה, איזה מהומה אני עושה? מלבד מה שאני רואה עליך, אתה בסדר?"

"בסדר, בסדר, לא קרה כלום."

"יופי, אז תמשיך ככה תמיד. מי זה מרקוס?"

"זה לא מי, זה מה. אידיוט, מטומטם, פסיכי."

"למה מרקוס?"

"אוף, ככה קוראים להם בצבא. כשבאים טירונים אנאלפבתים, אז שולחים אותם אחי רי הטירונות לבית-ספר מרקוס בירושלים. ללמוד לקרוא ולכתוב. אלה הם המרקוטים. ומלבד זה, תני לי לספר לאבא מה קרה לי, כשהוא יבוא. אם את תספרי, רק תקלי קלי הכל, כמו תמיד."

למחרת, לשם שינוי, זכיתי לקבל מאריק ומשתי אחיותיו ברכות ומתנות ליום האם, מה שלכל הדעות הגיע לי.

המקורית ביותר היתה הברכה של דנה: כולה היתה כתובה באותיות זפוס, מלבד י, ו, וחי: אלו בינתיים האותיות היחידות שהם למדו לכתוב בכתב.